

[Jes Lunde]

er vigtigt at holde fast i, og derfor gav jeg jo også tilslutning til, at regeringen forsøger at pejle efter alle de målsætninger, som er stillet op i programmet her.

Det, jeg så bare siger, er, at den økonomiske politik i virkelighedens verden jo er en afvejning mellem flere forskellige hensyn, hvor man ikke nødvendigvis altid kan få alt sammen på samme tid. Kan man få det, er det fint, og det skal man stræbe efter, men nogle gange kommer man i en valgsituation.

Man kan f.eks. komme i den valgsituation, om man vil acceptere, at inflationen går op fra 1 til 2 pct., for at man kan gøre noget mere ved arbejdsløsheden. Og i den valgsituation, hvor det er så lave inflationsprocenter som dem, der også diskuteres i regeringens program, vi taler om, mener vi, at det vigtigste overhovedet i øjeblikket er arbejdsløsheden, for menneskeskæbner tæller mere end kroner, og så længe man sørger for, at den økonomiske politik er holdbar, at det økonomiske fundament er bæredygtigt på lang sigt, er det arbejdsløshedsbekæmpelsen, der skal sættes i højsædet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg deler til fulde hr. Jes Lundes betragtning om, at hvis de opgaver, eleverne får, ellers er fornuftige, så er det fornuftigt at lave sin lektier. Og den opgave, vi er sat på her, er en fornuftig opgave, for selv om hr. Jes Lunde gerne vil prøve at tale sig ind i en situation, hvor han siger, at vi bare skal have en lidt højere inflation og så styre den, så den kun bliver en lille smule højere, er der jo det ved inflation, at det ikke er en slags tastatur ovre i Økonomiministeriet, hvor man taster ind, hvilken inflation man gerne vil have. Og det er jo heller ikke sådan, at vi kan vedtage i Folketinget, at vi gerne vil have en inflation på 2,01 pct. eller 3,4 pct.

Inflation er et resultat af hele den samfundsøkonomi, vi har, og hr. Jes Lunde og SF er ikke i stand til at styre de parametre, så hvis man først giver los, hvis man først åbner og tillader, at inflationen begynder at stige, så ved hr. Jes Lunde ikke, om den havner på 5 eller 6 pct. eller den havner – som hr. Jes Lunde gerne vil have det – på 2½ pct. Det ved man ikke på forhånd. Man sætter en proces i gang, hvor inflationen begynder at stige, og den proces vil

være konsekvensen af at fravige den monetaristiske politik.

Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor SF bliver ved med at fastholde sin afstandtagen fra den monetaristiske politik, for de steder i verden, hvor man har benyttet sig af en stram økonomisk valutastyring og finanspolitisk styring, er jo de steder, hvor man har haft størst succes med at få orden i økonomien, hvorimod de steder i verden, hvor man bare har givet los, ja, dér er det i endnu højere grad gået galt, medmindre man selvfølgelig foretrækker at have totalitære systemer med en fuldstændig stram, statsdirigeret økonomi. Men det vil SF jo heller ikke.

Derfor er der ikke noget alternativ. Man kan ikke bare begynde at dosere inflationen dråbevis; man risikerer, at der opstår en regulær ketchup-effekt, som jeg går ud fra at heller ikke SF ønsker.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne sige, at jeg er dybt uenig i Fremskridtspartiets vurdering af de erfaringer, man har med monetarisme.

Jeg mener tværtimod, det er sådan, at den økonomiske krise i Vesteuropa er blevet kraftigt forværret af, at man har ført en monetaristisk økonomisk politik, hvor man har sat bekæmpelsen af inflation over simpelt hen alt andet.

Det er jo en af grundene til, at lande som Danmark i årevis har forsøgt at få Tyskland – dengang landet havde en stærkere økonomi; det er lidt mere tvivlsomt i dag, men dengang det havde en meget stærk økonomi – til at virke som et lokomotiv i Europa.

Det var umuligt at få Tyskland til det, for man var så hunderød for inflation, at man ikke ville acceptere nogen som helst udvikling i dette, og derfor førte man en så stram økonomisk politik, at arbejdsløsheden blev ved med at være tårnhøj i Europa.

Nu begynder der at være tendenser til, at man flytter sig fra det standpunkt. Det gør mange lande. Det gør EF-Kommissionen såmænd også. I dens hvidbog er det klart nok, at den anbefaler en ny linje i den økonomiske politik.

Det er altså en erkendelse, der er ved at brede sig i regeringerne i Europa, at det var forkert at køre den stramme politik.